

СТРАЖИ НА ИСТОРИЯТА

НОЩНИЯТ КОРАБ
ЗА
КИТАЙ

ДЕЙМИЪН ДИБЪН

Превод Александър Маринов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие The History Keepers: The Night Ship To China

The History Keepers Trilogy © by Damian Dibben, 2014

Дизайн на корицата © Steve Stone, 2014

Published by arrangement with Random House Children's Publishing UK,
one part of the Random House Group Ltd.

Превод Александър Маринов

Редактор Стоян Маретев

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2014
ISBN 978-954-27-1219-0

На брат ми Джъстин...

... и на всички братя и сестри от семействата
Лоури и Анстей – мъдри, забавни и добри

1. УДИВИТЕЛНАТА ТАЙНА СЛУЖБА

Денят, в който смъртта споходи Мон Сен Мишел, започна като най-празничния в историята на замъка. В горещия юнски следобед предстоеше венчавката на двама агенти на Тайната служба на стражите на историята.

По небето нямаше и едно облаче, морето беше равно като огледало, а островът беше окичен с хиляди ухаещи цветя. Беше 1820 година, но близо стотината гости идваха от най-различни кътчета на историята. Улисани в приповдигнати разговори, те се шураха и търсеха местата си за церемонията по стройните редици столове, изнесени на поляна на брега на океана.

Мириам Жоунс се провираше трескаво между хората. Носеше широкопола рокля и внушителна шапка с екзотични плодове и палмови листа.

– Виждали ли сте Джейк? Някой виждал ли го е?

Хората наоколо поклащаха глави и повдигаха рамене.

– Трябваше да настанява гостите – въздъхна тя раздразнено.

СТРАЖИ НА ИСТОРИЯТА

– Дочух страшна олелия от залата за фехтовка – подметна един мъж с дебел глас, облечен като рицар кръстоносец, и сръбна от чашата с шампанско. – Дали не е бил той?

Мириам му се усмихна бегло, завъртя се на пети и се понесе към навеса, където агентите упражняваха своите бойни и фехтовъчни умения. На приближаване я заля мощна вълна трещяща музика: „Валкирия“ на Вагнер¹. Явно Джейк наистина беше там – от седмици непрекъснато слушаше трескавото оперно изпълнение. Мириам почервения от яд и влетя в помещението, придържайки шапката си.

Музиката беше оглушителна; идваше от стар грамофон и струеше през колони (разбира се, тези изобретения идваха не от 1820 година, а от по-късно, но командирът – запалена почитателка на музиката – беше разрешил *ограниченото* им ползване). В дъното на помещението момче на петнайсет години, облечено само в бричове и широка риза, упражняваше фехтовката си с механичен боец.

Противникът му имаше тяло от пълтен метал с осем роботизирани ръце, всяка от които мушкаше, сечеше и нанасяше светкавични удари. Момчето парираше атаките със същото бясно темпо и изглеждаше, сякаш и то имаше не две, а осем ръце! Сцената се разиграваше пред очите на куче – солиден мастиф, който не изпускаше нито един от ходовете на господаря си.

– Джейк! – провикна се Мириам над Вагнеровия

¹ Опера от Рихард Вагнер (1813 – 1883), втора част от тетралогията „Пръстенът на нибелунга“. – Б. пр.

НОЩНИЯТ КОРАБ ЗА КИТАЙ

грохот, спусна се към грамофона и вдигна иглата от плочата с пронизително стържене. Най-сетне се възцари тишина. – *Джейк!*

Кучето сви уши.

Момчето най-сетне се обърна.

– Мамо... Не забелязах кога си влязла.

Мириам примигна насреща му. Джейк растеше стремително и всеки път, когато го погледнеше, ѝ приличаше все повече на мъж. Беше станал на петнайсет преди три месеца, а оттогава беше пораснал с десетина сантиметра.

– Всичко наред ли е? – попита той.

Машината зад него продължаваше да сече въздуха.

– Не, *не* е – тросна се майка му. – Сватбата на леля ти започва след пет минути, от теб се очакваше да настаняваш гостите, а ти дори не си се облякъл... Джейк, внимавай! – завърши тя с писък при вида на острието, което се насочи към гърба му.

Джейк го избегна нехайно.

– Ама че проклета машина, направо тръпки ме побиват – заяви тя, дръпна една ръчка и изключи машината.

Една по една металните ръце застинаха.

– Към сватбата, *веднага* – щракна тя с пръсти и излезе.

Дрехите на Джейк лежаха сгънати върху едно дървено магаре. Роуз Жоунс, пламенна почитателка на всичко индийско, беше решила сватбата да се състои в стила на Моголската империя² и уредниците бяха по-

² Великите моголи са индийска мюсюлманска династия, управлявала голяма част от Индийския субконтинент от шестнайсети до деветнайсети век. – Б. пр.

СТРАЖИ НА ИСТОРИЯТА

лучили традиционни индийски униформи: жакети до коляното и копринени тюрбани. Джейк набързо нахлузи своите.

Лея му се омъжваше за Юпитъс Коул. Обявлението беше сварило всички неподготвени: от десетилетия двамата даваха вид, че се ненавиждат – той оставяше впечатление за надменен, сприхав човек, а тя беше шура, влюбена в забавленията. По време на съвместната им мисия обаче – пътуване до Древен Рим, в което бе въвличен и Джейк – нещата неочаквано се бяха променили. И така се беше стигнало до сватбата.

– Хайде, Фелсън!

Кучето на мига застана до Джейк.

Той наближи поляната и огледа морето от хора, облечени в одежди от далечни места и времена. Всяко множество от стражи го караше да настръхне, но досега със сигурност не беше виждал чак толкова разнообразно и многобройно стълпотворение. Имаше гости от колониална Америка, от империята на инките в Перу, от Китай, дори и от Индия от времето на моголите (далечни роднини на доктор Чатерджу, главния изобретател). Една солидна дама в рокля от елизабетинската епоха³ пушеше пурета и разговаряше с фин мускетар. До тях двама млади френски аристократи с напудрени перуки размахваха джобните си часовници пред двойка поруменели шаферки от Персия.

Джейк беше призван в Тайната служба на стражите на историята преди почти година и половина, след

³ Епоха от историята на Англия, свързана с управлението на кралица Елизабет I (1558 – 1603), известна още като възход на Английския ренесанс. – Б. пр.

НОЩНИЯТ КОРАБ ЗА КИТАЙ

като изневиделица научи, че родителите му работят за Службата от десетилетия под прикритие и че наскоро бяха изчезнали във Венеция от шестнайсети век! Той се присъедини към мисията по издирването им и в крайна сметка взе участие и в осуетяването на плановете на принц Зелд да унищожи Ренесанса.

И двете им мисии се увенчаха с успех, но скоро се появи нова опасност: сестрата на Зелд Агата, известна като „най-зловещата жена в историята“, беше задвижила собствения си пъклен замисъл. Джейк и приятелите му бяха изпратени до 27 година след Христа в Римската империя, за да я открият и да я спрат. В крайна сметка – до голяма степен благодарение на решителността и куража на Джейк и на останалите млади агенти – планът ѝ се провали.

Най-вълнуващото откритие за Джейк беше, че брат му Филип, когото бе смятал за мъртъв след един инцидент след петнайсетата му годишнина, също беше работил като Страж на историята... и че имаше шанс – макар и съвсем нищожен – той все още да е жив някъде в миналото.

Джейк вече познаваше повечето хора на Мон Сен Мишел, но *най-верните* му приятели бяха неговите връстници. Затова и сега той се насочи именно към тях тримата – две момчета и едно момиче, които уж настаняваха гостите по местата им, но всъщност си бърбеха оживено.

Едното момче беше висок, широкоплещест младеж с чаровна усмивка. Той беше доукрасил моголските си одеяния с дълъг, извит ятаган, затъкнат в колана му, и

с огромен рубин отпред на тюрбана. Другото момче беше по-ниско и изглеждаше по-скромно; на рамото му беше кацнал пъстроцветен папагал – Мистър Дрейк.

Момичето беше в същото облекло като момчетата. Меденорусата ѝ коса се спускаше на дълги букли, а мастиленосините ѝ очи излъчваха равни дози топлота и загадъчност.

Тримата бяха най-добрите приятели на Джейк – най-добрите приятели в живота му: Нейтън Уайлдър, Чарли Чивърли и Топаз Сен Оноре.

– Иска ми се да установя – провлачи Нейтън с типичния си чарлстънски акцент. – Дали тези очила ми придават по-интелигентен вид... или просто приличам на слепец...

За да е сигурен, че Чарли и Топаз ще му дадат правилния отговор, той присви очи зад стъклата.

– Аз клоня по-скоро към слепец – заяви Чарли.

– Или поне някой кривоглед – добави и Топаз.

– И двамата сте сбъркани – напуши се Нейтън. – Джейк, какво мислиш за новото ми амплоа? Как е по-добре – *със* или *без*?

За да го улесни, той свали очилата, а после отново ги сложи, като този път ги смъкна по средата на носа си като някой университетски професор.

– Трябва ли да носиш очила? – попита Джейк.

– Много ясно, че не *трябва*. Нямам равен по остротата на зрението си. В ясна нощ с просто око мога да видя брега от другата страна на Ламанша, както и пръстените около Сатурн. Така че не, очилата не ми

НОЩНИЯТ КОРАБ ЗА КИТАЙ

трябват. Но не ми ли придават известно *je ne sais quoi*⁴?

Докато Джейк размишляваше над въпроса, Чарли вметна дяволито:

– Интересува се толкова, защото иска да впечатли някакво загадъчно момиче от континента.

– Точно така – добави Топаз. – След като цял живот сее разбити сърца след себе си, явно някой е решил *най-сетне* да му върне жеста.

Лицето на Нейтън доби цвета на рубина на тюрбана му и той запротестира:

– Що за възмутителни и неоснователни обвинения! Не мога да разбера какво ви става на всички днес. Явно от сватбата сте пошурели.

Както ръкомахаше възмутено, дръжката на ятагана му се заплете в жакета. Той се опита да я оправи, но рубинът се откачи от тюрбана, коприната се разви и се спусна по раменете му. Нейтън изръмжа, вдигна тюрбана над главата си и се скри в тълпата.

Джейк не се сдържа и се провикна след отдалечаващия се младеж:

– Категорично смятам, че с очилата изглеждаш поинтелигентен.

– Нямаме търпение да се запознаем с нея – извика и Топаз.

Тримата млади агенти избухнаха в смях.

– На света няма по-голямо удовлетворение от това да се занасяш с Нейтън, когато е сериозен за нещо – каза Топаз.

Дватамата с Нейтън бяха отрасли на острова под гри-

⁴ Не знам какво си (фр.). – Б. пр.

СТРАЖИ НА ИСТОРИЯТА

жите на неговите родители, Труман и Бети Уайлдър, така че тя го познаваше като брат.

Тримата тъкмо се заеха със задачата да настанят гостите по местата им, когато зад тях се чу глас:

– Някой от вас ще ми помогне ли, младежи?

Беше Галиана Гъоте, командирът на Тайната служба. Беше елегантна, стройна, слаба жена с посребрена коса, опъната гладко назад от челото. Беше заедно с мадам Тиен, ръководителката на бюро в Китай. Тиен и още няколко агенти бяха потърсили убежище на острова преди повече от година, след като собственото им бюро беше нападнато.

– Дъщеря ми отново изчезна – рече мадам Тиен с въздишка.

Размахвайки ветрилце пред бледото си лице, тя изглеждаше като райска птица в копринените си одеяния.

– Церемонията ще започне всеки момент – усмихна се Галиана. – Някой от вас би ли я потърсил веднага?

– Нека идат Джейк или Чарли – бързо предложи Топаз. – Ако аз помоля госпожица Ютин нещо, тя непременно ще направи точно обратното.

– Аз не мога – каза Чарли. – Тортата ще пристигне всеки момент. Трябва да се уверя, че всичко е наред.

Тълпата се раздели пред двама мъже, носещи огромна торта, покрита с глазура, и във въздуха се понесоха одобрителни възгласи. Тортата представляваше копие на Мон Сен Мишел, а на върха ѝ стояха фигурките на булката и на младоженеца.

– Ами, Джейк, би ли бил така добър... – помоли го Галиана.

НОЩНИЯТ КОРАБ ЗА КИТАЙ

Дойде негов ред да се изчерви.

– Да... да, разбира се – заекна той.

Потъна в дълбините на замъка по дирите на дъщерята на мадам Тиен със свит стомах, следван от Фелсън. Въпреки че госпожица Ютин живееше на острова от доста време, той все още не знаеше как да се държи с нея. В присъствието ѝ се смущаваше.

Островът беше пълен с ексцентрици, но младата дама се отличаваше с най-странен нрав от всички: опърничава, непокорна, но убийствено красива. Разликата във възрастта им беше незначителна (бяха отпразнували петнайсетата си годишнина в една и съща седмица), но крехкото ѝ тяло като че съдържаше десетилетия житейски опит. Поведението ѝ не съответстваше на годините ѝ – тя държеше хората да се обръщат към нея официално, с „госпожица Ютин“, но неотдавна беше разрешила на Джейк да използва прякора ѝ – Йойо. Той беше първият човек, получил тази привилегия.

Йойо удивяваше всички и с талантите си. Разбира се, владееше безпогрешно бойните изкуства, но освен това беше изключителна в математиката и ненадминат разбивач на шифри. Говореше не по-малко езици от Чарли, рисуваше с таланта на Микеланджело и умееше да свири на няколко десетки музикални инструмента, включително на арфа и на шотландска гайда. Беше добра във всичко... освен в това да създава приятелства.

Беше обидила Топаз още на втората минута след пристигането си. Французойката се беше приближила, за да я посрещне, а Йойо ѝ беше подала наметалото си и ѝ беше поръчала вана, вземайки я за прислужница.

Не се справи особено добре и с останалите – изказа се с пренебрежение за стила на Нейтън и за уменията на Чарли в кухнята. Да, отнасяше се сърдечно само с Джейк, макар че той недоумяваше защо го прави.

След като обиколи цялата сграда, той най-сетне я откри на покрива. Силуетът ѝ се открояваше пред прозореца на върха на кулата.

– Госпожице Ютин? – повика я той.

Дребната фигурка потрепваше в маранята. Не след дълго се разнесе глас:

– Мисля, че ти разреших да ме наричаш Йойо.

– Изчакай ме тук, моето момче – каза Джейк на Фелсън и се изкатери навън през прозореца.

Спомни си, че носи тюрбан, свали го и го натъпка в джоба си. После разроши коса, изпъна рамене и пристъпи към нея. Покривът беше опасен – беше стръмен, а керемидите на места се клатеха. Отдолу долиташе приглушена глъчка. Хората бяха започнали да се настаняват по местата си.

– Сватбата ще започне всеки момент – пое Джейк и се приближи.

Йойо беше с гръб към него и пристягаше с някакви ремъци гърдите си. Презрамките бяха вързани с въжета за голяма бамбукова рамка във формата на пирамида, на която беше опънато някакво платно. Цялата конструкция изглеждаше доста странно.

– Какво правиш?

– Искам да изпробвам този парашут – отвърна тя, без да го поглежда. – Направих го точно по указанията на Леонардо да Винчи.

НОЩНИЯТ КОРАБ ЗА КИТАЙ

Подобно на майка си, Йойо говореше английски с почти съвършено, безупречно произношение.

– Бил е изпробван успешно през 1485 година, затова нямам причини да се тревожа. Ще скоча от там – тя посочи дебела метална греда, стърчаща от върха на кулата.

– Сериозно? Сигурна ли си, че е добра идея? – Джейк се опита да придаде плътност на гласа си. – На мен ми се струва малко... рисковано.

Меко казано – тя възнамеряваше да се хвърли от шейсетметрова сграда, поверявайки живота си на няколко парчета дърво и къс плат.

Йойо се обърна към него с усмивка.

– Ако не беше рисковано, нямаше да си струва да опитам.

Лицето ѝ беше зашеметително красиво: съвършена, бяла като мляко кожа, очи като изумруди и карминеночервени устни. Беше облечена като някаква митична принцеса – носеше копринена рокля в коралов цвят, пристегнатата в талията, а край хълбока ѝ висяха меч и кама.

– Пожелай ми късмет – каза тя, вдигна конструкцията и стъпи на тясната греда.

Джейк наведе очи към бездната под тях и стомахът му отново се сви. Обзе го ужасно предчувствие, че празненството ще приеме трагичен обрат; че съоръжението няма да издържи и Йойо ще намери смъртта си пред очите на всички.

– Госпожице Ютин, наистина мисля, че това не е добра идея – настоя той.

Тя вдигна пирамидата във въздуха.

– Ако не престанеш да ме наричаш така, доста ще се ядосам – каза и внезапно се втурна по гредата и се хвърли в нищото с вик: – Победааа!

Парашутът се изду, а отдолу се разнесоха викове. Много от гостите се изправиха на крака и взеха да сочат към тях. Джейк осъзна, че съоръжението на Йойо все пак явно работеше, и въздъхна облекчено. Вихрите топъл въздух я подеха и я понесоха насам-натам около замъка. След няколко секунди тя кацна непосредствено до гостите на сватбата, освободи се от ремъците, приглади рокля и се настани на мястото си, сякаш в начина, по който беше пристигнала, нямаше нищо необичайно.

Майката на Джейк поклати глава удивено, после го погледна и вдигна ръце отчаяно. Той забърза обратно надолу, следван от Фелсън. Двамата прекосиха главната зала, спуснаха се по коридора покрай отдел „Съобщения“ и през оръжейната.

Тъкмо да излязат през вратата, когато Джейк забележа някакво създание, седнало в средата на помещението, сякаш го чакаше. Беше Жозефин, „домашната“ лъвица на Осан Ноар.

Джейк не я обичаше... Никой на острова не я обичаше, с изключение на господарката ѝ. Още като малка лъвицата се прояви като коварно, хитро животно, но сега беше станала още по-лоша – непредсказуема и злонамерена, – сякаш възприемаше всички като свои врагове. Чарли много обичаше животни и положи много усилия да се сближи с нея – приготвяше ѝ храна

НОЩНИЯТ КОРАБ ЗА КИТАЙ

специално и я водеше на разходки, но за отплата лъвицата единствено го ухапа по ръката. След този случай командир Гъоте настоя животното да стои затворено в покоите на Осеан и да излиза само на повод. Джейк не я беше виждал от няколко седмици и сега му се стори по-свирепа отвсякога.

– Къде е господарката ти? – попита той. – Вкъщи ли е?

Преди няколко седмици Осеан се беше залостила в покоите си и категорично отказваше да се включи в приготовленията за сватбата. Все още не беше простила на Юпитъс, че я беше предал и се беше събрал с отколешната ѝ съперница Роуз. Джейк пристъпи напред колебливо и се зачуди дали би могъл да прикотка Жозефин обратно до покоите на Осеан. Лъвицата заръмжа глухо, изправи се и вторачи кехлибарените си очи в него.

Той застина на място, преглътна и хвърли бърз поглед към стената с оръжия, за да прецени как най-добре може да се защити в случай, че тя внезапно го нападнеше. Жозефин обаче размърда уши, обърна се и просто се отдалечи. С последен, изпълнен с ненавист поглед тя бутна вратата с муцуна и излезе.

Джейк си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и се спусна след нея. Изскочи на централното стълбище, но от лъвицата нямаше и помен.

– Къде изчезна? – попита той Фелсън.

Кучето явно беше не по-малко озадачено и притеснено от господаря си. Тръгнаха надолу под безмълвния взор на портретите в човешки бой на всички Стражи

СТРАЖИ НА ИСТОРИЯТА

на историята, служили някога. Джейк се разтревожи сериозно – не можеше да допусне Жозефин да скитосва безпризорна при наличието на толкова много гости на острова! Трябваше да предупреди някого. Втурна се към поляната, но когато стигна, тълпата вече се беше изправила на крака, а оркестърът беше подхванал някакъв моголски сватбен марш.

– Къде, за бога, беше? Какво търсеше на покрива? – запита го Мириам, почервеняла от яд, щом Джейк седна до нея на първия ред.

– Помолиха ме да потърся Йойо... госпожица Ютин – повдигна рамене той извинително. – Откъде да знам, че мисли да се хвърли от кулата?

Осъзна, че тонът му е груб – както се случваше често напоследък, когато говореше с майка си.

– Обаче се тревожа за друго... Жозефин беше...

– Оправи си дрехите! – тросна му се Мириам и извади омачкания тюрбан от джоба му. Явно беше чула достатъчно и погледна Йойо: – Това момиче не е с всичкия си.

Джейк се подчини с надеждата, че лъвицата ще се прибере в покоите на господарката си, но въпреки всичко продължи да хвърля притеснени погледи по краищата на поляната.

Внезапен ек от аплодисменти оповести появата на Роуз Жоунс, седнала триумфално на носилка с четирима носачи, облечени в моголски одеяния, между които и бащата на Джейк, Алан. Роуз се беше издокарала като индийска кралица – с украшение за главата и спускаща се на талази яркочервена коприна. Беше се облегнала

НОЩНИЯТ КОРАБ ЗА КИТАЙ

на кадифените възглавници, заобиколена от гирлянди от цветя. Единствено вярната ѝ пътна чанта нарушаваше стила ѝ.

– Мислиш ли, че съм луда? – обърна се Роуз към Мириам, когато мина покрай нея. – Да се омъжа за мъж, който сгъва чорапите си, преди да си легне?

Мириам не успя да сдържи усмивката си. Вече беше забравила за свадата с Джейк и стисна ръката му въодушежено.

Носачите внимателно положиха носилката на земята и Алан отведе сестра си до олтара, където Юпитърс Коул чакаше със скована усмивка, сякаш все още не беше решил категорично дали все пак да не избяга. Церемонията започна: Розалинд Аурора Жоунс щеше да се омъжи за Юпитърс Таркуин Сейнт-Джон Сенека Коул.

Когато дойде време двамата да си разменят халките, Фелсън внезапно изпъгна тяло, наостри уши, втренчи се в официалната маса и започна да ръмжи тихичко. Бялата покривка се спускаше до земята, но Джейк забеляза, че платът помръдва, сякаш нещо под него се движеше. В следващия миг Жозефин излезе точно изпод средата на масата. Всички бяха погълнати от церемонията и единствено Джейк я забеляза. Лъвицата спря за миг и впи очи в него, както беше направила и в оръжейната.

Внезапно едно момиченце – една от племенниците на доктор Чатерджу – видя звяра и се разпищя. Писъкът ѝ беше толкова пронизителен, че стресна гостите и във въздуха се понесе всеобщ вик.

За момент Жозефин се стъписа, след което обаче се

СТРАЖИ НА ИСТОРИЯТА

втурна към булката и младоженеца. Сред уплашените възгласи на гостите тя скочи към Роуз. Двете златни хапки, едната нахлузена наполовина на пръста на Роуз, полетяха във въздуха. Жозефин склочи челюсти около плътните слоеве коприна и започна да мята Роуз наоколо като парцалена кукла.